

1.10. KLO 19.00
MUSIIKKITALO

ANJA BIHLMAIER
KAPELLIMESTARI
JOHANNES PIIRTO
PIANO

Igor Stravinsky:

Konsertto kamariorkesterille Es-duuri "Dumbarton Oaks"

1. *Tempo giusto*
 2. *Allegretto*
 3. *Con moto*
-

Aleksandr Skrjabin:

Pianokonsertto fis-molli op. 20

1. *Allegro*
2. *Andante*
3. *Allegro moderato*

VÄLIAIKA 20 MIN

Robert Schumann:

Sinfonia nro 4 d-molli op. 120

1. *Ziemlich langsam – Lebhaft*
2. *Romanze: Ziemlich langsam*
3. *Scherzo: Lebhaft*
4. *Langsam – Lebhaft*

MYÖHÄISILLAN KAMARIMUSIIKKI alkaa noin 10 minuutin tauon jälkeen Konserttisalissa. Yleisöä pyydetään siirtymään permannolle kuuntelemaan esitystä. Myöhäisillan kamarimusiikissa on numeroimattomat paikat.

MYÖHÄISILLAN KAMARIMUSIIKKI:

Clara Schumann:

Pianotrio g-molli op. 17

1. *Allegro moderato*
2. *Scherzo. Tempo di menuetto — Trio*
3. *Andante*
4. *Allegretto*

TAIJA ANGERVO

VIULU

TOMAS NUNEZ

SELLO

KIRILL KOZLOVSKI

PIANO

Väliaika n. klo 20. Konsertti päättyy n. klo 21. Myöhäisillan kamarimusiikki päättyy n. klo 21.30. Suora lähetys Yle Radio 1:ssä ja Yle Areenassa sekä viivästettynä klo 20 alkaen Yle Teemalla. Konsertin uusinta Yle TV1:ssä.

IGOR STRAVINSKY: KONSERTTO IN ES KAMARIORKESTERILLE, “DUMBARTON OAKS”

Igor Stravinsky (1882–1971) aloitti seikkailunsa eri tyylien ja aikakausien parissa, kun ei *Kevätuhrin* (1913) jälkeen tiennyt minne jatkaa. ”Uusklassisissa” teoksissa menneisyydestä irrotettu sävelaineisto alkoi Stravinskyn käsissä elää omaa elämäänsä. Syntyi musiikkia, joka kertoi musiikista.

Dumbarton Oaks -konsertto oli tämän kehityslinjan tyypillisiä edustajia. Aloite teokseen tuli vuonna 1937 hra ja rva Robert Woods Blissiltä, jotka halusivat juhlistaa 30-vuotishääpäiväänsä sävellystilauksella. Stravinsky vieraili pariskunnan luona Dumbarton Oaksissa (Washington DC). Stravinsky soitti mielellään Bachia ja oli ihastunut *Brandenburgilaisiin konserttoihin*, joista jousille sävelletty kolmas tuli uutuusteoksen esikuvaksi.

Bachista muistuttavat konserton kolmiosainen rakenne (nopea–hidas–nopea) sekä kontrapunktisesti leikittelevä ote. Aitoa Stravinskya ovat vaihtuvat tahtilajit ja terävät sointivärit. Poissa ovat 1920-luvun uusklassisten teosten vieraannuttavat tehot ja tilalla hilpeä soittimellinen peli.

Ensimmäinen osa (*Tempo giusto*) rientää energisesti eteenpäin, yllättävän isku-

tuksen ja kirpeiden sointujen merkityksessä keveää etenemistä. Alttoviulut käynnistävät vakavahenkisemmän fuugan, josta puhaltajien voimin palataan alkujakson iloiseen toimeliaisuuteen. Päätös on sovittelevan lempeä pitkine nuotteineen.

Väliosan (*Allegretto*) ostinatomaisesti hyppelöivä vuoropuhelu on sävyllään ironinen, mutta myös balettimaisten ilma-va. Sen keskitaitteessa klarinetti ja huilu virittävät salaperäisemmän dialogin, mutta avoimemmin komediallinen – osassa lainataan Verdin *Falstaff*-oopperan avaus- ta – palaa takaisin, raueten lopun koraali- muodostelmiin.

Päättäväisesti marssiva finaali (*Con moto*) painottuu jälleen motoriseen liikkeeseen, johon liittyy nyt pakottavampi ja iskevämpi tuntu. Lyhyt fuuga nostaa esiin hyöriävän huipentuman, jonka jälkeen tempo levenee kuin vetääkseen henkeä. Vilkas temaattinen pallottelu palauttaa jälleen liikkeen ja väijäämättömästi kuin pienoiseturi musiikki puskee sykkivän teoksen loppuunsa.

3

ALEXANDER SKRJABIN: PIANOKONSERTTO FIS–MOLLI OP. 20

Aleksandr Skrjabin (1872–1915) opiskeli Moskovan konservatoriossa opettajinaan säveltäjät Anton Arenski ja Sergei Tanejev sekä kapellimestari Vasilii Safonov. Pienikokoiset kädet eivät estäneet menestymästä pianistina, mutta sävellysdiplo-

mia hän ei onnistunut tekemään opettajien vastustuksen vuoksi.

Skrjabin seurasi alusta lähtien omia tähtiään, eikä 24-vuotiaana sävelletty pianokonsertto (1896) ole poikkeus. Varsinainen sävellystyö vei aikaa hämmästyttävät viisi

päivää, mutta orkestroinnin kanssa Skrjabin paini puoli vuotta. Säveltäjän suojelijaksi ryhtynyt kustantaja Mitrofan Beljajev julkaisi teoksen vuonna 1898. Skrjabin pyysi konsertosta lausunnot vanhemmilta kollegoiltaan: Rimski-Korsakov ei ymmärtänyt teosta lainkaan, Tanejev oli suopeampi, mutta Skrjabin ei suostunut muuttamaan mitään.

Pianokonsertto fis-molli op. 20 tekee spontaanin vaikutelman, mutta mitään improvisatorista siitä ei löydy. Skrjabin rakastui ja solmi vuonna 1897 avioliiton pianisti Vera Isakovan kanssa, mutta yksityiselämällä ei näytä olleen suurta vaikutusta musiikkiin. Teosta on luonnehdittu Chopin-henkiseksi ja lyyriseksi, mutta kyseessä ei ole perinteinen solistin ja orkesterin yhteenotto tai orkestraaliselle alustalle pystytetty pianotaituruuden sirkusteltoa.

Fis-molli-konsertto on teknisesti haastava teos, mutta ilman näytöstyyllisiä sooloja tai kadensseja. Se on kokoonpanoltaan ja tekstuureiltaan kamarimusiikillinen teos, vaikka romanttinen haltioituminen puskee musiikkia yläilmoihin. Teoksen rakenne on perinteisesti kolmiosainen, mutta lähemmin tarkasteltuna siinä yhdistyy moderni geometria jatkuvaan modulointiin ja uusia tiloja luovaan soinnunkäyttöön.

Teoksen käynnistävästä käyrätorven repliikistä alkaen piano ja orkesteri ovat soinaattimuotoisessa avausosassa (Allegro) kietoutuneet toisiinsa erottamattomasti.

”Teoksen muodon perustana on tämä laskeva sävelten sarja. Tästä lähtökohdasta kasvaa ja avautuu koko pääteema”, kuvaasi Skrjabin konserttonsa motiivista ajattelua, joka kolmisävelisestä solusta kehittyy kohti läpisävellettyä kaarrosta.

Avausosan perusvire on kaihoisasti aaltoileva, mutta temaattinen liike upotettuna kromaattiseen koristeluun, scherzando-pyrähdyksiin ja arvaamattomaan vaellukseen sävellajista toiseen. Hitaassa osassa (Andante) kuullaan neljä muunneltua sordinoitujen jousien esittelemästä lempeästä kansanlaulumaisesta teemasta. Fis-duuri oli synestesiasta kiinnostuneelle säveltäjälle kirkkaan sininen sävellaji, tässä läpikuultavan akvarellimaisena ja pianon jugend-koristeiden ja liverteiden kuorruttamana.

Finaalin sonaattirondo (Allegro moderato) kääntyy takaisin molliin, mutta piano-osuus nousee esiin entistä kimmeltävämpänä ja päättäväisempänä. Jatkuvat rytminmuutokset ja vellova rubato tekevät musiikin nousuista ja laskuista arvaamattomia. Taustalla vaikuttava sävellajisuunnitelma vie musiikkia kirkkaaseen A-duuriin, mutta lopullinen voitto – enemmän henkisten kuin fyysisten voimien saavuttamana – tulee vasta elämänmyönteisessä koodassa.

Konsertton esitysmateriaalin tekijänoikeudet ovat kustantajalla Compofactor MusikVerlag - Matthias Spindler.

ROBERT SCHUMANN: SINFONIA NRO 4 D-MOLLI OP. 120

Robert Schumann (1810–1856) innostui säveltämään d-molli-sinfoniaansa vuonna 1841, vain muutama kuukausi aiemmin valmistuneen ensimmäisen sinfoniansa suosion siivittämänä. Kesällä valmistunut teos ei kuitenkaan menestynyt kantaesityksessään ja Schumann siirsi sen syrjään jatkotoimenpiteitä varten. Vasta vuonna 1851 hän palasi teoksen kimppuun ja laati siitä uuden version, joka julkaistiin järjestyksellään neljäs ja opusnumerolla 120.

Monet d-molli-sinfonian muutoksista seurasivat ongelmista, jotka olivat syntyneet varhaisemman version orkesteriharjoituksissa (esityksen johti Leipzigin Gewandhaus-orkesterin konserttimestari Ferdinand David). Niinpä Schumann kiristi tai hidasti aikaisempia tempojaan sen mukaan, kuinka orkesteri oli tulkinut väärin aikaisempia ohjeita. Tuhoisammin seurauksin hän yritti helpottaa soittimien sisääntuloja kahdentamalla stemmoja ja täyttämällä taukoja niin, että mikä varmuudessa voitettiin, selkeydessä hävitettiin.

Schumann myös yhtenäisti teoksen rakennetta, määräsi eri osat soitettavaksi tauotta ja vahvisti teemojen siirtymistä osasta toiseen. Varhaisemman version heikosta menestyksestä osa varmasti selittyi sillä, että d-molli-sinfonia oli edeltäjänsä radikaalimpi, yksiteemaisuuteen pyrkivä ja läpisäveltämisen ihanetta lähestyvä antiklassistinen sävellys. Schumann johti itse jälkimmäisen version kantaesityksen Düsseldorfissa vuonna 1853. Felix Weingartnerista alkaen kapellimestarit ovat yrittäneet löytää myös välimuotoa kahden version välillä.

Romanttisesta perusolemuksesta

huolimatta Schumannin neljännen sinfonian keskeisin innoittaja on ilmeisesti ollut Beethoven ja tämän c-molli-sinfonia (5.). Se kuuluu erityisesti ensimmäisen osan päätaitteessa, scherzossa ja sitä seuraavassa ylimenossa finaaliin. Ensimmäisen osan hidas johdanto (Ziemlich langsam) avaa teoksen alakuloisin sävyin, mutta tehostamalla rytmejä ja ennakoimalla (myöh. versiossa) Allegro-teemaa Schumann kasvattaa päätaitteen (Lebhaft) luontevas-ti esiin.

Tiiviin esittelyn jälkeen teemaa kylvetetään perusteellisesti eri sävellajeissa ja lavennetaan siitä johdetuilla sivu-, väli- ja vastateemoilla kauas perinteisen sonaattimuodon ulottumattomiin. Germaaninen rytminkäsittely pitää kurssin vakaana ja intomielinen dramatiikka johtaa musiikin komeasti kalskahtavaan ja lyhytsanaiseen päätökseen D-duurissa.

Puupuhaltimet avaavat hitaan Romanssin (Ziemlich langsam), jossa oboen ja sellon unisonoaihe muuntelee avausosan johdannon synkkää laulua. Varsinaiseen romanssitunnelmaan päästään sooloviulun vuolain arabeskein koristelemassa keskijaksossa, josta palataan takaisin alakuloiseen alkuteemaan.

Scherzo (Lebhaft) seuraa sekin tauotta: päätaite jysähtelee raskaasti, mutta teeman vastinparina on puupuhaltimien viehkeämpi muunnelma. Jousien ja puupuhaltimien triojakso on hauras, sirosteleva ja lempeä.

Sekä ankara päätaite että feminiininen välitaite kerrataan, mutta toisella kierroksella triojakso vaipuukin salaperäiseen hämärään. Lyhyttä maagista pysähdystä

(Langsam) seuraa runollinen epävarmuus, josta finaali aihe (Lebhaft) – scherzoteeman ja ensiosan teeman yhdistelmänä – kohoaa uljaiden vaskifanfaarien saattelemana. Schumann rakentaa fugatoineen,

tehostettuine rytmeineen ja lyhennettyine kertauksineen päätösosasta sytyttävän kilpajuoksun, joka päättyy lopulta voitokkaaseen loppukiihdytykseen.

CLARA SCHUMANN: PIANOTRIO G-MOLLI OP. 17

6

Menestyksenkäs pianistinura takasi Clara Schumannin (1819–1896) kahdeksanlapsiselle perheelle taloudellisen turvan, mutta aiheutti säveltäjäpuolisossa myös alemmuudentunteita. Ristiriidoista huolimatta Robert Schumann suhtautui Claran sävellystyöhön myönteisesti ja pahoitteli, että ”lapset ja aviomies, joka elää kaiken aikaa mielikuvitusmaailmassa, eivät sovi hyvin yhteen säveltämisen kanssa. Hän ei voi työskennellä säännöllisesti ja minua harmittaa, kuinka moni hellä ajatus menetetään, koska hän ei saa niitä työstettyä.”

Parhaiten Clara pääsikin säveltämään raskauksiensa aikoina konserttikiertueiden tauotessa. Hän julkaisi elinaikanaan 21 teosta. Piano on pääosassa monissa tärkeimmissä teoksissa, kuten pianokonsertossa ja pianotriossa op. 17. Aviomiehensä kuoleman jälkeen Clara jätti säveltämisen ja keskittyi opetustyöhön Frankfurtin konservatoriossa.

Pianotrio syntyi Claran odottaessa neljättä lastaan vuonna 1845, jolloin hän tutki yhdessä Robertin kanssa Bachin ja Cherubinin musiikkia. Ehkä herkün

ja alakuloisen avausosan (Allegro) viitteet aviomiehen musiikkiin on ymmärrettävä enemmän yhteisten tavoitteiden kuin suoranaisten vaikutteiden kautta. Musiikin polveilu on ihailtavan pakotonta, eikä Clara salli pianon dominoida tekstuuria.

Scherzosta on riisuttu demonia ja sävy on pisteellisine rytmeineen miltei kujeileva. Triotaitteessa soittimet irrottautuvat keskinäiseen sananvaihtoon. Hitaan osan (Andante) melodian esittelee piano ja sitä jatkavat viulu ja sello vuorollaan. Clara pyrkii kaikessa harmoniaan, eikä anna väliin tulevan mollitaitteen rikkoa liiaksi tunnelmaa.

Finaalin (Allegretto) alku on vaatimaton, mutta viittaa myös edeltäviin osiin. Aiheessa on kuitenkin mielikuvituksellisen kehittelyn siemen, joka itää ensin rapsodisen tuntuisissa kohtauksissa, mutta tiivistyy kontrapunktisessa kehittälyssä ja saavuttaa huippunsa sonaattimuotoisen osan koodassa.

Antti Häyrynen

Saksalainen Anja Bihlmaier nousi 2010-luvun aikana yhdeksi kiitetyimmistä uusista kapellimestareista. Hän on ollut syksystä 2020 Sinfonia Lahden päävierailija ja syyskaudesta 2021 Haagin Residentie-orkesterin ylikapellimestari.

Bihlmaier opiskeli Freiburgin musiikki- korkeakoulussa mm. pianonsoittoa ja orkesterijohtoa ja sai kapellimestaridiplomin 2006. Samana vuonna hän saavutti kolmannen sijan Dimitri Mitropoulos -kapellimestarikilpailussa. Sen jälkeen hän työskenteli korrepetiittorina useissa saksalaisissa oopperataloissa, 2010–13 Chemnitzin ja 2013–15 Hannoverin oopperassa toisena kapellimestarina ja 2015–18 Kasselin valtionteatterin ensimmäisenä kapellimestarina.

Bihlmaierin toiminta on laajentunut oopperatyöstä myös aktiiviseen uraan konserttikapellimestarina. Loppuvuodesta 2018 hän debytoi sekä Haagin Residentie-orkesterissa että Sinfonia Lahdessa

ja sai pian nimityksen kumpaankin. Bihlmaier on johtanut vierailijana monia huippuorkestereita (mm. Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Stuttgartin filharmonikot, Birminghamin kaupungin sinfoniaorkesteri, BBC Scottish -sinfoniaorkesteri, Tukholman kuninkaallinen filharmoninen orkesteri ja Göteborgin sinfoniaorkesteri).

Bihlmaier tekee tässä konsertissa debyyttinsä Radion sinfoniaorkesterin johtajana. Suomessa hän on johtanut aiemmin paitsi Sinfonia Lahtea myös Tapiola Sinfoniettaa sekä Turun ja Tampereen orkestereita. Kuluvalle kaudelle on sovittu debyytit myös mm. BBC Symphonyn ja BBC Philharmonicin, Ruotsin radion sinfoniaorkesterin, Tanskan kansallisen sinfoniaorkesterin, Lausannen kamariorkesterin, Ruotsalaisen kamariorkesterin ja SWR-sinfoniaorkesterin (Lounais-Saksan sinfoniaorkesteri) kanssa.

JOHANNES PIIRTO

8

Johannes Piirto nousi suomalaisen musiikkiyleisön tietoisuuteen säveltäjä-pianistin kaksoisroolissa syksyllä 2011 soittamalla Helsingin Musiikkitalon avajaisissa oman pianoteoksensa Virta. Myöhemminkin säveltäminen on täydentänyt hänen työtään pianistina, ja hänet tunnetaan myös taitavana improvisoijana.

Piirto kuuluu nuoren suomalaisen muusikkopolven valovoimaisimpiin esiintyjiin, ja hän on ollut 2010-luvulla tuttu vieras Suomen keskeisten orkesterien solistina ja festivaalien muusikkona. Näiden lisäksi hän on esiintynyt mm. Mikkelin Gergijev-festivaalilla, Bergenin festivaalilla, Wienin konserttitalossa, Wien Modern -festivaalilla, Eisenstadtin Herbstgold-festivaalilla sekä Camerata Salzburgin ja Wienin Volksoperin orkesterin solistina.

Kaudella 2021–22 Piirto debytoi mm. Islannin Harpa-konserttitalissa sekä

Wienin Musikvereinissa, jossa hän esiintyy Julian Rachlinin ja Mischa Maiskyn kanssa. Hän on työskennellyt kamarimuusikkona myös mm. Sarah McElravyn ja Natalia Gutmanin kanssa. Piirto toimi 2017–21 Helsingin Ritarihuoneella pidettävän Kamarikesä-festivaalin taiteellisena johtajana Borea-kvartetin kanssa.

Johannes Piirto on opiskellut Sibelius-Akatemiassa pianonsoittoa Liisa Pohjolan, sävellystä Tapio Tuomelan ja orkesterin johtamista Jorma Panulan oppilaana. Vuonna 2012 hän oli ainoa suomalainen finalisti Helsingin kansainvälisessä Maj Lind -pianokilpailussa. Hän on täydentänyt piano-opintojaan Wienin musiikkikorkeakoulussa professori Stefan Vladarin johdolla sekä monilla mestarikursseilla (mm. András Schiff, Dimitri Baškirov ja Menahem Pressler).

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Nicholas Collon.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste, Sakari Oramo ja Hannu Lintu.

Suurten klassis-romanttisten mestarteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltiointi kantanauhoille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2021–2022 orkesteri kantaesittää kuusi uutta teosta.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin, Bartókin, Sibeliuksen, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia. Orkesteri on saanut levytyksistään Gramphonen kahdesti – Lindbergin klarinettikonserton levytyksestä 2006 sekä Bartókin viulukonserttojen levytyksestä 2018. Muita tunnustuksia ovat mm. BBC Music Magazine Award, Presto Classical ja MIDEM Classical Award. Sibeliuksen sävelrunoja ja lauluja sisältävä levy palkittiin International Classical Music -palkinnolla (ICMA) 2018. Grammy-ehdokkaana RSO on ollut 2020 ja 2021 ja kotimaisen EMMA-palkinnon se on saanut 2016 ja 2019.

RSO:n konsertit lähetetään suorina lähetyksinä Yle Areenassa ja Yle Radio 1:ssä sekä samana iltana viivästettynä Yle Teemalla. Konserttien taltiointeja lähetetään Yle TV1:ssä.

**HUOMIOITHAN YLIHERKKYYDESTÄ KÄRSIVÄT
KANSSAKUULIJAMME, VÄLTÄISITKÖ VOIMAKKAIDEN
TUOKSUJEN KÄYTTÖÄ KONSERTISSA.
KIITOS!**

KAUSILIPULLA KONSERTTIIN!

Kausiliput kaudelle **2021/2022** ovat myynnissä
4.-22.10. Ticketmasterin kausikorttikaupassa
ja myyntipisteissä.

Loppusyksyn kertalippujen
myynti alkaa **29.10.**

Lisätietoja yle.fi/rso

*Musiikkitalon lipunmyynti palvelee
ma-pe klo 9-18 ja la klo 10-17.*

YLE VÄLITTÄÄ RSO:N KONSERTIT KAIKILLE SUOMALAISILLE

Yle välittää RSO:n konsertit television, radion ja verkon kautta koko Suomeen ja ympäri maailmaa.

RSO RADIOSSA

Radiossa RSO:n konserttien uusintoja lähetetään Yle Radio 1 -kanavalla tiistaisin klo 19.30.

4.10. klo 19.30–22.00

Joht. Jukka-Pekka Saraste, sol. Patricia Kopatchinskaja, viulu. – Ludwig van Beethoven: Leonore-alkusointo nro 1 C-duuri. György Ligeti: Viulukonsertto. Ludwig van Beethoven: Sinfonia nro 7 A-duuri. – Musiikkitalossa 27.1.2017 äänitetyn konsertin toimittaa Lotta Emanuelsson.

RSO TELEVISIOSSA JA VERKOSSA

Kaikki RSO:n kausisarjoihin kuuluvat konsertit lähetetään Yle Teemalla ja Yle Arenassa. Yle Teemalla konsertit alkavat viivästettynä klo 20.00 ja Yle Radio 1:ssä klo 19.00. Suorien lähetysten väliajalla tavataan konsertin esiintyjä, valotetaan kulttuurielämän ilmiöitä ja kuullaan pianisti Jukka Nykäsen teosesittelyjä. Linkki suoraan konserttilähetykseen sekä käsiohjelma löytyvät konserttipäivänä osoitteesta yle.fi/rso. Menneisiin lähetyksiin voi palata Yle Arenassa hakusanalla RSO.

Lauantai-iltapäivisin Yle TV 1:ssä nähtävässä RSO Musiikkitalossa -ohjelmassa esitetään yksittäisiä teoksia tai osia konserteista. Lisäksi kuullaan aiheeseen liittyviä haastatteluja ja muita taustajuttuja. Osa konserteista on myyty myös kansainväliseen levitykseen ranskalais-saksalaiseen ARTE Concert -verkkopalveluun ja ranskalaiselle Mezzo -tv-kanavalle.

Ylen Elävässä arkistossa (yle.fi/elavaarkisto) voi tutustua RSO:n soivaan historiaan. Sivustolla on kuultavana niin arkistojen aarteita kuin vielä levyttämättömiä, tuoreita kantaesityksiä.

RSO SOSIAALISESSA MEDIASSA

Facebook: radionsinfoniaorkesteri

Saat kätevästi tietoa konserteista ja mahdollisista ohjelman muutoksista. Voit tiedustella askarruttamaan jääneitä asioita, kommentoida konserttia tai klikata mielenkiintoisia linkkejä.

Twitter: @Yle_Rso

Seuraa meitä Twitterissä. Välitämme orkesterin uutisia sekä tietoa konserteista ja mahdollisista ohjelman muutoksista myös tv-työntekijöiden välityksellä.

Instagram: yle_rso

Tule karpäseksi RSO:n kattoon Instagramissa! Kuvaamme muusikoiden arkea lavalla, lavan takana ja paljon muuta.